

Lengyel Géza

Átlagos

Családi kör

Néhány vendég. Idegen. Kérdés – mit csinállok ötvenévi tanítás után? – Verset írok, előtte is megtettem ezt. – Mi a témám? – Bármilyen lehet – panellakás, fadarab, kenyérhéjak tálcán. Száraz kenyérhéjak. Nejem, a Mama tejbe áztatja a kenyérbelet. Ha van. Száraz kenyérhéjak. Még jók a fogaim. A konyhában rágicsálok. Itt jól elférek, ha magam vagyok. A nagyszoba 28 négyzetméteres. Pokrócokból áradó penetráns szagok. Nem kellene kimondanom – végül is eredetük örömteli. Hétféteken, két éjszaka itt alszik három unokám, néha lányom is. No és a Mama. Két kinyíló, kétszemélyes kanapé, és egy plédet a földre is lehet teríteni. Ez a kamaszkorú Benő helye. Még az arcát is betakarja a bordó takaróval. Alul kilógnak vékony, szőrös lábai. Szemmel méretet veszek – talán van rá téli cipőm. A lány ikerunokák szőkék, szépségesek. Az egyik Schakespeare-t olvas – Ó, Rómeó! – a másik e-mailezik, eszkimó fiú, ukrán tanárnő a partner. A Mama számolgtatja, rakosgatja az aprópénzeket. Lányom, Sára peremvárosban, messze lakik, és az unokáknak is kell az útiköltség, kell hazamenni és a pesti gimibe. A lányom – ha szóba hoztam már – két év után most kapott munkahelyet. Unokáim apja skizofrén. Már csak látogatják. Bocsánat, kedves vendégeim, ha költeményem unalomra ad okot – se afrikai mélynyomor,

LENGYEL GÉZA (1941) költő, tanár. Összegyűjtött versei *Rácsodálkozás* címmel jelentek meg 2007-ben.

se Kalifornia. Itthoni átlagos. Elismerem.
Elismerem, tömöríteni kellene, túl bő lére
szabott a szöveg. Éppenséggel próbálkozhatok –

Fa, lombkorona, napfény,
utána lebomlás, földnek mélye,
szerencsés esetben szén,
meteorbecsapódás, mi óriás nyomást,
hőt, látszatra tragédiát hozott –
és lón mégis gyémánt,
drágakő, ragyogás.
Így rendeltetett.

A futó és a varjú

Tisztelgés Ezópusnak

Ősz végi, bágyadt napsugárban
ahogy a köreim futom,
megdermeszt egy hang; krá, kroá, kran –
varjú sír az akácson.

Sír, vagy csak hívja párját,
nekem, mit mond, talány-szöveg;
egy baljós kérdés kel és jár át –
tavaszt hiszel most, jó öreg?

Nézd társait; életútnak
tornyos felhőként megindulnak –
elsötétítik az eget.

Bús őszi ködön az áttörő fény
felejteti csalfán, mi törvény –
elmúlás szele közeleg.